

մը և զայն ձեռք բերելու համար չարաչան
 ու փառասէր եկեղեցականներու միջև կը
 բացուէր պայքար մը: Աթոռը յափշտա-
 կելու համար ամէն տեսակ անուղիղ մի-
 ջոցներ կը կիրարկուին, մասնաւորապէս
 կը տրուի մեծագումար կաշառք և շատ
 քիչ անգամ է որ ժողովուրդին ձայնը լը-
 սելի կ'ըլլայ: Ամենէն ճարպիկը ու ամե-
 նէն հարուստը յաճախ կը գրաւէ աթոռը
 և կը կեղեքէ ժողովուրդը՝ որչափ որ կըր-
 նայ:

Հետեւաբար գրեթէ միշտ ժողովուրդը
 դժգոհ էր իր առաջնորդներէն և զանոնք
 տապալելու տրամադիր:

Ամէն անգամ որ նոր դէմք մը տես-
 նար՝ անոր կը յարէր և կը յուսար զայն
 ծառայեցնել իր նպատակներուն, դէմ հա-
 նելով օրուան իշխանաւորին: Յաճախ յու-
 սախարութիւնը շուտով կը յաջորդէր,
 վասնզի նորը հինը փնտռել կուտար: Եր-
 բեմն այդ հինը վերստին կը բերուէր իշ-
 խանութեան կամ նոր մը կը փնտռուէր:
 Այնքան յուսախարութեանց մատնուած
 էին որ տակաւին չէին կրցած վերջնական
 ձև մը տալ ու որոշել թէ աթոռը բնիկի մը
 թէ եկւորի մը, էջմիածնայ եպիսկոպոսի
 մը թէ Կիլիկեան վիճակաւորի մը պէտք է
 տան: Ամենէն ալ դժգոհ մնացած էին: